

HOSI SINICSI

Bérgyilkos vagyok

Hajnalodott egy hétvégi ház fölött. A liget keskeny ösvényein X úr egyedül sétálgatott. Bár egy nagyvállalat menedzsere volt, hétvégenként mindig erre a vidékre jött pihenni. Friss a levegő, és a csöndben csak a madarak dalát hallani...

Ekkor hirtelen a fák árnyékából egy fiatal nő tűnt elő. Világos színű ruhában, hozzá illő világos sminkkel. A lány mosolyogva megszólította:

– Jó napot!

X úr lába a földbe gyökerezett, és zavartan ezt kérdezte:

– Ki vagy? Elnézést, már nem emlékszem...

– Az nem meglepő. Mivel most találkozunk először. Igazság szerint lenne egy kérésem...

– De... mindenekelőtt szeretném tudni, hogy ki vagy.

– Ha megmondanám, talán el sem hinné.

– Ugyan, nem lepődöm meg rajta, legyen akármilyen különös dolog is.

– Bérgyilkos vagyok – közölte a nő teljes természetességgel.

X úr azonban ki sem nézte volna belőle, hogy akárcsak egy légynek is tudna ártani. A férfi felnevetett, és közben csak annyit tudott mondani:

– Képtelenség...

– Ha csak vicc volna, várnám-e önt épp egy ilyen helyen?

A lány arcán is látszott, szavain is érződött, hogy nem tréfál. X urat egyből kirázta a hideg, érezte, hogy elsápad, amint felfogta, miről is van szó, és csak úgy buktak ki belőle a szavak:

– Ez biztos annak a fickónak a műve. De azt azért nem gondoltam volna, hogy ilyen undorító lépésre szánja el magát. Várj! Kérlek, ne ölj meg...

Tovább is könyörgött volna, ha a lány meg nem szólal.

– Félreértés ne essék. Nem azért jöttem, hogy megöljem.

– Akkor miről van szó? Egy bérgyilkos vár rám lesben állva, és ugyanakkor azt állítja, hogy nem akar megölni. Pedig egy bérgyilkosnak ez nagy üzlet lehetne.

– Ha ilyen hirtelen cselekednék, pórus járnék, nem gondolja? Ma csak azért vagyok itt, hogy megbeszéljük, mit rendel meg tőlem. Ennyi az egész. Tehát akkor ad egy megbízást?

X úr megkönnyebbült, amint megértette a helyzetet.

– Szóval ez a helyzet?! Most meg vagyok lepődve. De nem tudlak mivel megbízni.

– Ugye nem titkol el előlem semmit? Az imént mintha valakit emlegetett volna... Csak nem véletlenül a G művek igazgatójára gondolt?

– Ami azt illeti, a G művek és az én cégem a legnagyobb üzleti versenytársak. Attól tartok, nem válogatnak majd az eszközökben, hogy ők nyerjék meg ezt a harcot. És ha már itt tartunk, a G nekem is az utamban van. Magunk közt legyen mondva, nem bánám, ha a vezetője véletlenül meghalna.

Erre a lány szeme felcsillant, és kihúzta magát.

– Akkor bizzon meg engem ezzel a munkával.

– Örömmel tenném, de...

– Ha egyszer elvállalok valamit, abban biztos lehet, hogy teljesen tökéletesen, hiba nélkül végzem el a feladatot.

X úr végigmérte a lányt. De valahogy nem úgy tűnt számára, hogy el tudna végezni egy ilyen munkát. Még azt sem nézte ki belőle, hogy helyre tudná tenni a kis számú beosztottját. Majd miután ezt gyorsan végiggondolta, a következőket mondta:

– Bár pont kapóra jönne, mégis el kell, hogy utasítsalak. Egy ilyen megbízatáshoz feltétlen bizalomra van szükség. Ha csak most az egyszer buksz is le, és kiderül, hogy én kételek fel, biztosan végem van. Ez számomra túl nagy kockázattal jár, így semmi kedvem megöletni.

– Hát erről lenne szó? Mindenesetre ne úgy képzeljen el egy bérgyilkost, mint amilyenek vannak a regényekben és a filmekben. Azok pisztolyt, vagy mérget használnak, vagy autóbalesetet rendeznek, csakhogy ezek mind olyan módszerek, amelyek megkönnyítik a bűnök lelepleződését, épp ezért mi ilyenekhez nem is folyamodunk!

– Ha ez így van, akkor milyen módszert használsz?

– Olyat, ami egyáltalán nem gyanús halál, mint például a betegség.

X úr összeráncolta a homlokát, majd felnevetett.

– Ne viccelj! Ilyen módszer nem létezik. Először is, hogy betegíted meg őket?

– Hát például megátkozom az áldozatokat.

– Egyre kegyetlenebbnek tűnsz... Ne vedd sértésnek, de normális vagy? Hogyan csinálnád, ha engem betegítenél meg?

A lány úgy folytatta tovább, mintha észre sem vette volna X úr kötekedő pillantását.

– Átkokkal megölni valakit ma már elavult kifejezés, manapság már másképp mondjuk ezt. A leghatékonyabb módszer az, ha az illető környezetében megnöveljük a stresszt, így legyengítjük a szívét, és kivárjuk, hogy ebbe haljon bele. Az orvostudomány mai állása szerint a stressz...

– Tehát akkor azt állítod, úgy intézed majd, hogy természetes halálnak tűnjön. Sajnos még így sem tudok megbízni benned. Még ha ennyire ügyes is vagy...

X úr karba tette a kezét, és behúzta a nyakát. A lány pedig kibökte, ami nyomasztotta.

– Apropos, ha már az ügyesség így szóba került, a pénzt utólag kérem. Emiatt aggódik, igaz? De nyugodjon meg. A megbeszélte összeget bőven elég siker esetén kifizetnie. Előleget pedig nem kérek.

– De...

– A határidőt is megmondom előre. Ha három hónapon belül végzek a feladattal, az gyanús lenne, de ha vár fél évet, biztosra veheti, hogy megcsinálom.

– Látom, hogy önbizalomból nem szenvedsz hiányt. De mégis, mit tervezel? Mert fizetség csak akkor számíts, ha sikerrel jársz. Így is vállalod?

– Természetesen. Fizetnie csak akkor kell, ha látta az eredményt.

– Rendben, akkor legyen! Kíváncsian várom. Ha sikerrel jársz, bőkezűen meghálálom. Viszont ha nem, akkor sosem láttuk egymást. Ha elrontod, vagy lebuksz, semmi nyoma nem maradhat, hogy én is érintett voltam.

X úr alaposan végiggondolt mindent, végül a lány beleegyezően bólintott.

– Rendben, akkor várjon türelemmel.

Ezek után a lány sietve távozott. X úr pedig hitte is, meg nem is, miközben töprengve nézett a lány után.

„Vannak még furcsa emberek. Vajon tényleg képes lesz rá? De mivel nem előre fizetek, nem veszíthetek rajta semmit.”

Négy hónap elteltével, mikor X úr már majdnem elfelejtkezett a megállapodásról, egy nap éppen a híreket olvasgatta. A kérdéses G vállalat vezetője minden különösebb ok nélkül kórházba került, majd szívelégtelenségben meghalt. És a rendőrség ezt olyannyira nem találta gyanúsnak, hogy még nyomozni sem kezdett, ráadásul mindennemű ellenőrzés nélkül engedélyezték a temetést.

Egy alkalommal X úr ismét a félreeső villája közelében sétált, és a keskeny út menti fák rejtekében megint az a lány várt rá. Ezúttal X úr szólította meg.

– Sosem gondoltam volna, hogy ilyen csodás képességekkel rendelkezel. Neked hála, a cégem végre legyőzi a G-t. Még mindig alig tudom elhinni!

– Én csak betartottam azt, amit megígértem. És most kérem, fizesse meg, ami jár.

– Rendben. Kifizetek.

– Nagyon köszönöm.

Ezzel a nő átvette a pénzt X úrtól, majd elbúcsúzott. Aztán visszatért a városba. Ügyelt arra, hogy többé ne bukkanjon fel. Mert ha egyszer kitudódna valami, bajba kerülhetne.

Miután hazaért, ruhát váltott, feltúzta a haját, sőt még a sminkjét is szolidabbra cserélte. Aztán ismét munkába állt, és ennek megfelelően fehérbe öltözött, mint bármelyik csinos ápolónő. Az igazat megvallva, az orvosok és az ápolónők bizalmas kapcsolatban vannak, ezért a kollégák teljes természetességgel válaszoltak a lány kérdéseire.

– Doktor, milyen állapotban van az a beteg, akit most engedtek haza?

– Nincs túl jól. Talán öt hónapja lehet hátra. Ha szerencséje van, talán nyolc. Viszont a családtagoknak ezt nem mondhatjuk meg. Túl nagy sokk lenne számukra.

– Természetesen. Hallgatni fogok.

A családtagoknak nem is mondta el. Csupán megnézte a kórlapján a laccímét és a foglalkozását, majd elejtett néhány szót a versenytársainak...

Vojcskó Anita fordítása

A kedvenc karóra

K. úr hétfégi kirándulásra készülődött. Épp akkor szólalt meg zsebéből a rádió, időjárás-jelentést mondott. „Ma szép idő várható.” K. úr vidáman füttyörészve elővett egy zsebkendőt, és finoman megtörölte a karóráját. Ez volt a szokása. Bár ez szokása volt, mégsem olyan, mint a fejkargatáshoz vagy fülhúzogatáshoz hasonló értelmetlen mozdulatok. Hiszen nagyon nagy becsben tartotta azt az órát. Kis túzással azt is mondhatnánk, már-már beleszeretett. Öt év telt el, amióta K. úr megvette ezt az órát. Amikor elment az áruház óraosztálya mellett, a kirakaton sorakozó sok-sok óra közül az egyik megcsillant. Éppen olyan volt, mintha egy nő csábítóan rákacsintott volna. Majd, mintha lágyan azt suttogta volna: „Vegyél meg!” A számlapja olyan volt, mint az ősi, idegen országok aranyérmei. Pont azon a napon történt, amikor K. úr megkapta élete első prémiumát. „Rendben. Megveszem!” – motyogta öntudatlanul.

Ettől kezdve ő és az óra elválaszthatatlanok voltak. K. úr úgy bánt vele, mintha a saját testrésze lett volna. Ő maga még fiatal volt, ezért nem szánta rá magát a rendszeres orvosi szűrésre, de az órát mindig bevizsgálta. Az a pár nap, amikor másik órát kellett használnia, kibírhatatlanul magányos volt. Ezért cserébe sosem volt vele semmi baj. Nem késett, nem sietett, hűségesen mutatta a pontos időt.

Ekkor a rádióban megszólalt a pontos idő.

– Hát ez furcsa. Rosszul jár? – ingatta a fejét K. úr.

Számára elképzelhetetlen volt, hogy az órájában kételkedjen. De, amikor eltekerte a rádió gombját, és egy másik adót is meghallgatott, elszörnyedt: az idő pontos volt. Már nem érhetette el azt a buszt, amire előre megváltotta a jegyet.

– Hé! Mégis mit művelsz? Hiszen ha mást nem is, téged olyan nagy becsben tartalak! – szidta le az óráját K. úr.

De már nem volt mit tenni. K. úr elnapolta az utazást, és elment sétálni. Útközben benézett az óráshoz.

– Igazán különös, hogy elkezdett kézni... A várva várt hétfégém füstbe ment. Pedig most vizsgáltattam be!

Az óraüzlet tulajdonosa átvette az órát, belenézett a szerkezetbe, majd csodálkozva válaszolt:

– Hát ez tényleg különös. Semmilyen sérülés nem látható rajta!

– De hát az nem lehet! – hitetlenkedett K. úr.

Ekkor a zsebében felejtett rádióból megszólalt a híradó: „Itt a turistaszegzon. Az S. hegyre tartó busz...”

– Az óram miatt éppen erre a buszra nem tudtam felszállni. De tényleg, mi üthetett ebbe az órába? – méltatlankodott K. úr, ahogyan a rádiót hallgatta.

De aztán a rádió így folytatta: „...balesetet szenvedett, és egy völgybe zuhant...”

Oláh Nikoletta fordítása

A varázskönyv

Pontosan a mennyezet és a padló közt félúton. Ott lebegett egyetlen szem. A levegőben lebegett, lassan imbolyogva gömbölyödött, majd hosszan elnyúlt. Furcsamód bizalmas és jelentőségteljes színt vett fel, s úgy tűnt, mintha kacsintana.

Látta ezt N. úr és nagyokat pislogott:

– Úgy. Tehát mégiscsak valódi ez a könyv – mondta magában és újra megnézte a kezében tartott, régi, nem túl vastag, nagyalakú könyvet. Úgy két napja vette estefelé egy antikvárium-ban.

– Nincsen valamilyen különleges könyvük? – kérdezte N. úr, erre a tulaj átnyújtott neki egy latin betűkkel írt kötetet és így szólt:

– Ez hogy tetszik Önnek? Ugyan én nem tudom elolvasni, de valahogy az az érzésem, hogy ez nem akármilyen darab.

Kétségkívül különös kisugárzása volt. N. úr belelapozott, s látta, hogy latin nyelvű, ami éppen a szakterülete volt.

– Mi ez? Hmm...úgy tűnik, egy varázskönyv. Akkor biztosan ostobaságokkal van tele – mondta N. úr.

A tulajdonos erre felháborodott:

– Hát maga ostobaságnak tartja a varázskönyveket?

– Annak. Egyébként hol szerezte?

– Az igazat megvallva réges-régen került ide, egy használt cikketek árusító üzletből. Egy kiárusításon szereztem, de tévedés történhetett. Értéktelennek számított, kilóra árulták. Nem is tudtam, hogy milyen könyv, de azért olcsón megvettem. Am most, mióta kiderült, hogy ez varázskönyv, úgy érzem, mégiscsak jó vásárt csináltam.

– Éppen ezért gyanús.

– Miért?

– Először is, kérdéses, hogy létezik-e egyáltalán olyan, hogy varázslat. Másodszor, ha esetleg mégis van, akkor senki sem adná el ezt a könyvet. Kétségkívül gyanús ez a könyv.

– Hát most, hogy mondja, valóban így lehet.

N. úr így szólt a kissé csalódott tulajdonoshoz:

– Bár tudom, hogy nem lehet hinni neki, mégiscsak érdekel egy kicsit. Megveszem.

Így tehát N. úr olcsón megszerezte a könyvet. Akkor azonban még ő sem gondolta, hogy igazi varázskönyvet vásárolt. Ezért aztán aznap este, amikor hazaért az albérletbe, ahol egyedül élt, ott hagyta az asztalon. Csak két nap múlva lapozott bele, úgy mellékesen. Aztán észrevett valamit: rongyos volt, mintha már sok ember kezében megfordult volna, és az oldalak szélei is foszlottak voltak, de a könyv szövege mindenütt épen maradt.

Kíváncsian megpróbált egy lapot a szélénél fogva kitépni, de nem tudta. Aztán még nagyobb erővel próbálta. Akkor sem tudta kiszakítani.

Egyáltalán miből készülhetett? Fény felé tartotta és átnézett rajta, az ujjja hegyével dörzsölgette, de nem tudta megállapítani, miféle papírból van. Óvatosan megpróbálta meggyújtani az öngyújtójával. Meg se gyulladt!

– Hát ez rejtélyes. Talán hogyha...

Visszaült a székére, elolvasta az elejét. Elkezdte a könyv utasításait követni: összekötött egy kötelet, a padlón egy kört formált belőle, s felolvasta az első szót. Ebben a pillanatban egy szem jelent meg előtte, ami a levegőben lebegett.

– A, tehát mégsem csalás! Ez már valami!

Nem is ő lenne, ha ebből elhinné, hogy ez tényleg varázslat, továbbá az sem jellemző rá, hogy megelégedne ennyivel.

Folytatni próbálta. Ehhez azonban sok mindenre volt szüksége. Miután sikerült minden hozzávalót beszereznie: a vörös rózsza virágporát, a fekete fecskéfarkú lepke hímporát, egy kis ametisztet, egy fehér egér szárított farkát, hazament az albérletbe. Utána a könyv utasításai alapján ezeket a hozzávalókat apróra zúzta, összekeverte és széthintette a körben.

A por leülepedett a padlón, s mint amikor a felhők eloszlanak és előbukkannak a hegyek, valamiféle lény öltött lassan alakot. Megjelent a két szeme, majd az arca, aztán a nyaka, törzse, keze és a lába is.

N. úr tetőtől talpig végigmérte. Hasonlított egy emberre, de valahogy mégsem az volt. Bőre lila színű, emellett minden porcikája hegyes. Szeme ferde vágású, füle nagy és hegyes, feje pedig csúcsban végződött, mintha egy szarv lett volna rajta. Tényleg mindene hegyes volt: a feje búbja, az orra, a könyöke, a karmokban végződő ujjai, a szája, és az ezüstszínű fogai.

– Ez egy ördög, semmi kétség.

N. úrnak eszébe jutott egy korábban látott kép és bólogatni kezdett. A körben álló lény is helyeselt, miközben vigyorgott. Nevetése bizalmasnak tűnt ugyan, de az arckifejezése és a testtartása mégis különös volt. N. úr tagoltan megszólalt latinul:

– Miért jöttél el ide?

– Megjelenésem oka...

A többi nem nagyon értette. Nem azért, mert nehéz nyelv volt, hanem a beszéd elhalkult, alig lehetett hallani.

– Mit mondasz?

Újra feltette a kérdést, de amikor a lény egy fontos részhez ért, a hangja valahogy elnémult. N. úr önkéntelenül is közelebb hajolt hozzá. Ezzel együtt azonban a körbe is belépett.

– ... az ördögök királyának gyűjtöm az áldozatokat.

Mire ezt meghallotta, már túl késő volt. Hegyes karmaival belemart és nem eresztette N. urat.

– Eressz el! Ez fáj!

– Nem tehetem. Kár erőlködnöd, már megfogtalak!

N. úr akárhogy is kapálózott, hasztalan volt. Hamarosan egyre halványabb lett az ördöggel együtt, majd végleg eltűnt.

Néhány nappal később a házfelügyelő a lakbérért jött, s fejét csóválva így mormogott:

– Elutazott volna? Senkit sem láttam erre felé egy ideje. Ha pedig elköltözött, illett volna kijelentkeznie.

A házfelügyelő kitararított, rendet csinált, majd kiadta a lakást másnak. Egy darabig vigyázott N. úr csomagjaira, de hiába, senki sem jött érte. Így a holmik a lakbérhátralék kiegyenlítésére egy használt cikket árusító kereskedésbe kerültek. Azzal a bizonyos könyvvel együtt.

Somogyi Kinga fordítása

A gyenge pont

– Ezt fogtuk ki – mondta az egyik halász, miközben becipelték a nagy fehér gömböt a laboratóriumba.

– Hol találták? – kérdezte a középkorú professzor rendkívüli komorsággal, miközben szemét megszakítás nélkül a gömbön tartotta.

– Az öböl bejáratától kicsit kijebb, ott úszkált a tengerben. Közelebb mentünk és akkor láttuk, hogy egy nagy fehér gömb az. Kivetettük rá a hálót és daruval a hajóra emeltük, aztán ide is hoztuk magához.

A professzor döbbenet hallgatta a halászt.

– Maga bolond! Lehet, hogy ez valami újfajta vízi akna, ami egy másik országból kerülhetett ide! Vakmerő és ostoba dolog volt, amit maguk csináltak.

A férfi, aki a karjában tartotta a gömböt, majdnem eldobta, mikor meghallotta az akna szót. A professzor még időben odaugrott, nehogy leessen a gömb a padlóra.

– Vigyázzon! Mi lesz, ha leejti, aztán hirtelen felrobban?!

A férfi bólintott, aztán hirtelen megszólalt:

– De már vagy kétszer, háromszor leejtettük és mégsem történt semmi.

– Csak mert nem robbant fel, mikor leejtettük, attól még lehet, hogy ez egy akna. Az is lehet, hogy egy időzített bomba.

– Látom, a professzor úr nagyon szeretheti az aknákat. Habár aknának gondolhatja az ember, mégsem olyan súlyos. Tessék! – Azzal a férfi átnyújtotta a mintegy ötven centiméter átmérőjű fehér gömböt a professzornak.

– Valóban. Nem is olyan nehéz. Úgy tűnik, nem fémből van.

– Akkor mi lehet?

– Nem tudok többet mondani, amíg meg nem vizsgálom. Soha nem láttam ilyet, nem is halottam vagy olvastam hasonlóról. Úgyhogy szerintem valami titkos fegyver lesz.

– Mégiscsak akna?

– Nem, nem, ha titkos fegyverről van szó, nem biztos, hogy akna. Lehet, hogyha széttörjük, akkor felszáll belőle valami fehér füst és...

– És pillanatok alatt őszhajú öregemberré változunk tőle?

– Kétlem, hogy ennyire könnyed hatása lenne. Biztos vagyok benne, hogy mérges gáz szabadulna fel, amit belélegezve azonnali halált okozna.

A halászoknak mindegy volt, hogy felrobban, avagy mérges gázt ereszt-e ki magából, jobbnak látták, ha eltávoznak.

– Hát akkor indulnánk is. A mi dolgunk csak a halászat, a maga munkája meg a különös dolgok vizsgálata. Minden jót! Ha valamit megtud, mesélje majd el!

Miután a halászok elmentek, a professzor az asszisztensével együtt nekilátott a gömb vizsgálatának. A fehér gömböt egy szigorúan elzárt alagsori helyiség közepén helyezték el.

– Professzor úr, hogy kezdünk hozzá?

– Nézzük csak. Úgy tűnik, felrobbanni nem fog, de meglehet, hogy mérges gáz jön ki belőle. Tehát először vegyük fel a szkafandert!

Miután magukra öltötték a szkafandert, nagyítóval kezdték meg a vizsgálatot.

– Még sosem láttam ilyen anyagot. Megpróbálom egy kicsit nagyobb nagyítással.

De bármekkora is nagyították, nem találtak semmit sem, ami közelebb hozta volna őket a megoldáshoz.

– Próbáljuk meg röntgensugárral!

Megpróbálták átvilágítani, de a röntgensugár nem hatolt át rajta, így nem tudott képet adni a tárgy belsejéről.

– Professzor úr, így már nem nagyon maradt más, mint hogy széttörjük.

Az asszisztens a gömbnek támasztotta a vésőt és a feje fölé emelte a kalapácsot.

– Várj! Nem tudhatjuk, mi fog történni. Itt túl veszélyes lenne!

A professzor beadott egy kérelmet a hivatalba, erre egy nagy telken felépíthettek egy távvezérlésű szerkezetet a kísérlethez. Egy tisztviselőt is kiküldtek a helyszínre.

– Vajon mi lehet ez a gömb? – kérdezte a tisztviselő.

– Nem tudom, roppant különös egy tárgy. Most megnyomjuk ezt a gombot és ezzel lyukat kezdünk fúrni a gömbön. A monitoron ön is végigkísérheti a folyamatot.

A nagy üres telek közepén egy lyukat ástak a földbe, melybe egy kis házikót építettek, falai hőálló üvegből voltak. A kísérlet ebben folyt és a megfigyelést egy biztonságos helyről lehetett végezni.

– Három, kettő, egy, zéró – számolt vissza komoran bólogatva a professzor, majd megnyomta a gombot. A fúró nekifeszült a fehér gömbnek. A gömb azonban meg se rezgett és egy karcolást sem ejtett rajta a fúró.

– Különös. Menj és vizsgálj meg jól a gépet! – utasította a professzor, majd szólt az asszisztensnek, aki leellenőrizte a szerkezetet és erősebb fúrófejet helyezett el benne, de bármilyen erősre is állították a fúrót, nem tudott behatolni a gömbbe.

– Akkor most próbáljuk meg hővel!

– Értettem – felelte az asszisztens, aki a professzor utasítására egy lángszórót irányított a fehér gömbre és hatalmas lánggal borította el. De hiába próbáltak különböző gázokat meg hő-

mérsékletet, a fehér gömb semmilyen elváltozást nem mutatott. A professzor lehajtott fejjel fordult a tisztviselő felé:

– Elképesztő. Nem hiszem, hogy földi tárggyal van dolgunk.

– Borzasztóan sajnálom.

– Ugyan, ugyan. Nem kell elnézést kérnie. Majd kapnak több támogatást, így még átfogóbban tudják megvizsgálni a gömböt – mondta a tisztviselő, aki egyre érdekfeszítőbbnek találta a kísérletet.

– Azért nagyon hálásak lennénk!

– Viszont a plusz költség elszámolása egy kicsit több időt vesz igénybe. Addig is tovább figyeljük a tárgyat, és rögtön jelentsék, ha bármi változás állna be!

Igy amíg az újabb támogatásra vártak, a professzor és az asszisztense felváltva figyelték a monitorokon keresztül a fehér gömböt. Két hónap telt el így, majd egy napon egyszer csak így szólt az asszisztens:

– Professzor úr, nézze!

– Mi történt?

– Megjelent egy repedés a fehér gömbön! Pedig előtte mi mindenben ment keresztül és semmi változás nem történt.

Ahogy ketten a gömböt figyelték, a felszínén egyre nagyobb lett a repedés.

– Na, most...

Majd egyszerre kiáltották el azt, ami eddig még csak meg sem fordult a fejükben, annyira ostoba feltételezésnek tűnt:

– Hiszen ez egy úrlény tojása! Semmi kétség, ez egy másik bolygóról származó élőlény tojása, akárhonnán is került ide.

– Vajon mi fog kikelni belőle?

Lélegzet-visszafojtva figyelték a monitort, amint szépen lassan előbújik a lény, s eközben mindkettejük arckifejezése is egyre inkább eltorzult.

– Hát ez hogy néz ki!?!

A legocsmányabb lény volt, amit láttak. Leginkább kígyóhoz hasonlított, bár ebben az esetben a kígyó még aranyos, szeretni való állatnak festett volna. Színe a sötétzöld és a barna szín keverékéhez hasonlított, néhol élénkzöld pöttyök tarkították. Egyik végén hatalmas száj volt, agyagsőre emlékeztető teste pedig mozgás közben úgy remegett, mint a kocsonya. Miután a professzor magához tért, felhívta a hivatalt.

– Megrepedt a gömb.

– Valóban? Pedig pont most akarták jóváhagyni az új támogatást. Mindegy, megyek, rögtön megnézem. Nagyon kíváncsi vagyok.

– Hozzon magával egy üveg brandyt is.

Amikor sietve megérkezett a tisztviselő, elszörnyedt a látványtól. Miután meghúzta a brandyt, nagy nehezen összeszedte magát és így szólt:

– Ez iszonyú. Mi ez a valami?

– A fehér gömb valószínűleg egy földönkívüli élőlény tojása volt. Ez a lény kelt ki belőle.

– Szerencse, hogy most hagyják jóvá a költségvetést. Öljék meg ezt a valamit! Ha több is lesz ebből a lényből, és mások is meglátják, lesz, aki beleőrül a látványába.

– De ez egy nagyon ritka földönkívüli élőlény, ha egy kicsit még tanulmányozhatnánk...

– Nem lehet. Tudományos szempontból tényleg értékes, de itt most az emberiség forog kockán. Ha egy ilyen lényt az emberek elé tárunk, bizonyosan megnő az emésztési zavarok, a magas vérnyomás, a szívroham, az alkoholizmus, az örület és az öngyilkosság aránya. Az anyagi támogatást az adófizetők pénzéből kapjuk. Ezért a nemzet érdekében kell azt felhasználni! Ugyhogy gyerünk, öljék meg minél hamarabb! – parancsolta a tisztviselő, miközben kezével eltakarta a szemét.

– Értettem. Gyerünk, adj neki egy kis tüzet! – utasította a professzor az asszisztensét, aki – csakúgy, mint a tojást – lángszóróval próbálta elpusztítani a lényt, de nem ért el semmilyen hatást. Ahogy egyre feljebb emelték a hőmérsékletet, mintha a lény is kicsit feldagadt volna, de semmi jelét nem mutatta, hogy el akarja pusztulni. Sőt, mikor még feljebb emelték a hőmérsékletet, a lény izzani kezdett.

– Nem megy. Nem akar elpusztulni – jelentette az asszisztens a professzornak, aki csak bólintott rá.

– Ezek szerint a befektetett energia egy bizonyos szint után már fénné alakul át és ezt sugározza ki magából.

– Mi ez, valami villanykörte? Akkor próbálják meg máshogy! – mondta a tisztviselő most már kissé idegesen. Még radioaktív sugárzástól sem gyengült le a lény. Mikor vákuum alá helyezték, abszolút nulla fok közeli állapotban, akkor egy kicsit összebb ment és már nem mozgott.

– Éz az, végre elpusztult.

Megkönnyebbülve állították vissza a hőmérsékletet, mire ismét visszatért a lénybe az élet, és megint ronda, rikító színű, tekergő cső lett belőle.

– Hiába minden!

– De ha élőlény, akkor csak kell lennie valami sebezhető pontjának. Találjon ki valami módszert, az anyagi része nem akadály.

– Akkor megpróbálok mindent, amit csak lehet.

– Számítok önre!

A következő naptól kezdve a professzor az asszisztensével együtt azon fáradozott, hogy megszabaduljanak az „agyagcsótól”. A lény förtelmes kinézetét nem lehetett megszokni, akár hány órát vagy napot töltött is mellette valaki. De a professzornak túrnie kellett. A lény szétszakítására tett kísérlet is hamar csődöt mondott. Megpróbálták vontatóval szétszakítani, de szinte bármédig ki lehetett nyújtani a lényt, mert miután elengedték, rögtön visszanyerte eredeti alakját. Kalapáccsal is ráütöttek, amitől egy picit összenyomódott, de amint felemelték a kalapáccsot, megint úgy nézett ki, mint annak előtte. Rugalmasabb volt még a guminál is! Minden vegyi anyagot kipróbáltak rajta, végül még méreggel is megettették. De semmiképp sem akart elpusztulni.

– Még mindig semmi? – tette fel a kérdést csakúgy, mint minden nap telefonon a tisztviselő.
 – Még mindig nem pusztult el.
 – Akkor nincs más mód, megnöveljük a költségvetést és a végső módszerhez folyamodunk.
 – Mire gondol?

– Berakjuk egy vezető nélküli űrhajóba, és valahová jó messzire kilőjük. Lehetséges, hogy elsodródik egy másik bolygóig és ott fog majd bajt okozni, de akkor az már nem a mi gondunk lesz. Azonnal meg is kezdjük a tervezést, csak tudnunk kellene a lény méretét.

– Hát nőtt valamennyit, bár nem sokat, de... – hebegett a professzor.

– De, mi?

– De, rakott tíz tojást.

– Hogy micsoda?

– Pár hónap múlva talán ki is kelnek.

A tisztviselő gyors fejszámolást végzett.

– Az nem lesz jó! Az űrhajó megépítése egy évig is eltart. Ha az a lény ilyen gyorsasággal szaporodik, az űrhajó már mit sem ér.

– Így tényleg nem fog menni.

– Ez nagyon komoly probléma! Mindenesetre próbáljanak valami módot találni, amivel elpusztíthatják.

– Értettem – válaszolta aggódva a professzor.

A sok sürgetés a hivataltól és a folyamatos küszködés a förtelmes és elpusztíthatatlan lény-nyel lassan örületbe kergette a professzort. Aztán három hónap elteltével a tíz tojásból kikeltek a lények, majd szépen felnőttek és mindegyikük tíz-tíz tojást rakott. Azután egy este, mikor a professzor előtt már száz tojás sorakozott, a tudós hirtelen öngyilkos lett. Az örülettől vezérelve beleugrott az egyik tekerő „agyagcsó” szájába. A következő reggel jött a szokásos telefonhívás a tisztviselőtől:

– Még mindig él?

– Már nem – válaszolta teljes nyugodtsággal az asszisztens.

A hivatalnok hangját előntötte a boldogság.

– Valóban? Végre elpusztult? Ez nagyszerű eredmény. Szeretnék hálát mondani a professzor úrnak is, a telefonhoz tudná hívni?

– A professzor úr halt meg.

– Mi az, hogy meghalt a professzor úr? Most akkor ki halt meg? Magyarázza már el!

– Hát végre megtaláltuk a szörnyeteg gyenge pontját! Sehogy sem akart elpusztulni! De ha egy élő emberrel etetjük meg, akkor az méregként hat rá, amibe belepusztul.

Tomcsik Gergely fordítása

A kis Bokko

Ez a robot meglehetősen jól sikerült. Még hozzá nem is akármilyen, hanem egy női robot. Mesterséges ember volt, bármilyen szépre meg lehetett csinálni. Mivel mindent beletettek, ami csak egy szépséghez szükséges, így aztán igazán gyönyörű lett. Csakhogy kissé ostobára sikerült. Az ostobaság azonban szinte már feltétel a szépséghez.

Azt viszont senki sem gondolta volna, hogy lehet egyáltalán gyártani egy ilyen robotot. Talán felesleges olyan robotról beszélni, amely úgy „működik”, mint az emberek. Még ha rendelkeznék az előállításához szükséges összeggel, és ha hatékony is lenne, vajon hányan alkalmaznának ilyen gépet?

Ez az egy is hobbiból készült. Aki pedig készítette, egy bártulajdonos volt. Ennek a bártulajdonosnak a munkából hazaérve egyáltalán nem volt már kedve inni. Ő ugyanis úgy gondolt az alkoholra, mint egy kereskedelmi cikkre, és az, hogy ő maga igyon, meg sem fordult a fejében. Az iszákosok nála költötték el a pénzüket, és mivel ideje is volt, belefogott egy robot készítésébe. Tökéletes hobbi!

Talán épp azért, mert igazi hobbi volt, egy nagyon szép nőt rakott össze. A bőre tapintása is olyan volt, mint a valódi bőr, szemmel látható különbség nem is volt rajta. Sőt, hiába néznék, semmit nem találnánk, ami eltérne egy valódi embertől.

A tekintete azonban üvegesen meredt előre. A bártulajdonos ezt már nem tudta megcsinálni. A robot csak egyszerű válaszokat tudott adni, és a mozgása is csak az ivásra korlátozódott.

Amikor kész lett a robot, a tulajdonos a bájában helyezte el. Ebben a bárban voltak székek és asztalok is, mégis a bárpult mögé állították a robotot. Csak galibát okozna, ha valamiben hibázna.

A vendégek, akik az „új lány” miatt tértek be, egyszer-egyszer megszólították. Ha a nevét vagy az életkorát kérdezték, rendesen tudott válaszolni, de más kérdésekre szótlan maradt. És mégsem akadt egy olyan ember sem, aki észrevette volna, hogy egy robottal van dolga.

– Neved?

– Kis Bokko.

– Hány éves vagy?

– Még fiatalka vagyok.

– De mégis mennyi?

– Még fiatalka vagyok.

– De akkor is...

– Még fiatalka vagyok.

Mivel ennek a bárnak a vendégei nagyrészt jó modorú urak voltak, ennél tovább egyikük sem firtatta.

- Szép a ruhád.
- Szépnek találsz?
- Mit szeretsz?
- Vajon mit is szerettek?
- Kérsz egy gin fizzt?
- Kérek egy gin fizzt.

Italt bármennyit el tudott fogyasztani. És persze sosem rúgott be.

Szép is volt, meg fiatal is, kicsit ostoba, a válaszai pedig rövidek. Egyre több vendég mesélt róla, és persze egyre többen gyűltek a bárba. A kis Bokkóval társalogtak, ittak, és a lányt is meghívták.

- Kiket szeretsz a vendégek közül?
- Vajon kit is szerettek?
- Engem szeretsz?
- Téged szeretlek.
- Legközelebb menjünk moziba. De mikor menjünk?

Amikor pedig nem tudott válaszolni, felvillant egy figyelmeztető jelzés, és a tulaj akár a semmiből is ott termett.

– Tisztelt uram, mégsem illik ilyen rámenősnek lenni. – Mikor ezt mondta, a vendég általában odébb állt, és kénytelen-kelletlen befejezte a társalgást.

A tulaj időről időre leguggolt Bokko mögé, és a lábai között található csövön át „leengedte” az italt, és elosztotta a vendégek közt. De ők ebből nem vettek észre semmit. Bokko pedig fiatalága ellenére keményen dolgozó lánynak tűnt. Nem mondott ostoba szövegeket, sőt az ivásban is jó volt. Egyre csak nőtt a népszerűsége, ahogy azoknak a férfiaknak a száma is, akik miatta tértek be a bárba.

Volt köztük egy fiatalember is. Ő aztán tényleg lángra gyúlt Bokko iránt, és rendszeresen visszajárt miatta. Minden alkalommal egy kicsit jobban szerette, végül teljesen beleszeretett. Emiatt egyre több hitele halmozódott fel, amiket nem győzött fizetni, végül kénytelen volt a családjáé pénzét elhozni, emiatt azonban az apja éktelen haragra gerjedt.

– Még egyszer ne merj oda elmenni! Ezzel a pénzzel fizess ki mindent, aztán legyen elég!

Így tehát a fiatalember a bárba ment, hogy rendezze a tartozását. Mivel ez az este volt az utolsó alkalom, az elválás jeleként jó sokat ivott, és Bokkót is sokszor meghívta.

- Többet nem jöhetek.
- Többet nem jöhetsz?
- Szomorú vagy?
- Szomorú vagyok.
- Valójában biztos nem vagy az.
- Valójában biztos nem vagyok az?
- Még egy ilyen fagyos embert, mint te...
- Még egy ilyen fagyos embert, mint én...
- Megöljelek?
- Öljd meg, kérlek.

Ekkor az ifjú a zsebéből egy gyógyszeres csomagot vett elő, a tartalmát pohárba öntötte és Bokko elé lökte.

- Megiszod?
- Megiszom.

Bokko a férfi szeme láttára felhajtotta az egészet, aki búcsúzóul csak annyit mondott a lánynak, hogy „akkor halj meg csak úgy”, majd fizetett a tulajnak, de miközben kilépett az ajtón, háta mögül még hallotta a választ: „akkor meghalok csak úgy”. Igencsak későre járt már.

Miután a fiatalember távozott, a tulaj megszólította az ott maradt vendégeket.

– A következő kört én állom, úgyhogy mindenki igyon bátran!

És bár azt mondta, mindenkit meghív, mégsem tűnt úgy, hogy a vendégek nagyon tolongának arra az italtra, amit a csövön keresztül engedett le.

- Hát...
- Jöjjenek! Jöjjenek!

Végül a vendégek és a bár lánykája koccintottak. A tulaj is legurított egy pohárral a bárpult mögött.

Aznap éjjel a bárban nagyon sokáig égtek a lámpák. A rádió is vég nélkül ontotta a zenét. Senki sem ment haza, emberi hangot mégsem lehetett hallani.

Egy idő után a rádióból is felhangzott: „és minden kedves hallgatónknak jó éjszakát kívánunk”, majd az adás is abbamaradt.

– Jó éjszakát kívánunk! – suttogetta el Bokko is, majd ostobácska arckifejezéssel várta: vajon ki szólítja meg legközelebb.

Vojcskó Anita fordítása